
Molnár Krisztina Rita

AHOGYAN MÁS IDŐKBEN

Ahogy hajón viharban,
zúg, ordít a kazán egyre.
Pedig viharról szó sincs,
hisz köd szitált egész este,
ahogy jobb időkben
az áldás hull mindenekre.
Pedig áldásról sincs szó,
jégbe fagy minden reggelre.
Csak ónos szitálás hull,
mindenünk páncélba vonja,
ahogy nehéz időkben,
mintha csak háború volna.

De háborúról nincs szó,
hisz csillog a halott utca,
valami dán mesében,
ahogy csillog a szikra.
Fényes, gonosz és csillog,
egy annyira dán történet.
Ahogy zuhan a szívbe,
és ki tudja, merre téved.
És jégbe borít majd mindent,
és ez a szép tulipánfa,
az ablakból pont látom,
annyira vitézül állja.
Egy-egy levél az ágán,
félti büszkén, amit kapott,
mint anyák karja tart meg
minden megváltó magzatot.

Pedig anyákról nincs szó,
se nőkről, se fagyott fákról.
De Isten óvja őket
az ónszürke ködszitáktól.
Hisz nem hagy elaludni,
a kazán ordít a faggal.
Ahogy más időkben
küzd lángpallossal az angyal.